

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 16:51

צאת השבת: 17:58

רבינו תם: 18:34

שבת שלום ועבורך!!!

* 30 דק' קודם השקיעה

השבת שלום צבקות

גיליון 46

פרשת יתרו תשפ"א | שבת מברכין | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

העם הנבחר

עלינו להשריש בלבבות שעם ישראל אינו ככל העמים, אנו עם הנבחר, אתה בחרתנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות! עלינו להשריש בלבבות "שלא עשני גוי"!

אם ישנו רצון ללכת במלבוש הדומה לאמריקה, לפריז, ללונדון, הדבר מעיד על חיסרון בפנימיות, על חיסרון ב"אתה בחרתנו מכל העמים", על חיסרון ב"שלא עשני גוי"!

עלינו להשריש בליבותינו פנימה שעם ישראל שונה מכל האומות. אצל עם ישראל החן אינו תלוי במה שבעולם קרוי חן, החן של עם ישראל הוא ממלכת כהנים וגוי קדוש! זהו ההוד! יפיו והדרו של עם ישראל הם בקדושתו וצניעותו, בכל כבודה בת מלך פנימה! (מתוך דברי הרב אביעזר פילץ שליט"א)

התחזקות ונשמה...

סיפורי ישועות שנמסרו לנו מהקוראות היקרות של העלון:

מספרת ה.ח:

נקבע לי מבחן במרחב הקולי ומאוד חששתי, העדפתי לקבל את המבחן בדף וכך לענות את התשובות ברוגע אך זה לא מקובל בתיכון שלנו. לילה לפני המבחן הרגשתי שאני עדיין לא מוכנה מספיק אבל לא היתה לי ברירה. השתדלתי ללמוד כמה שיכולתי, התפללתי לד' וקבלתי על עצמי לסגור פתח צואר של 2 חולצות בית שנוחת לי מאוד.

בבוקר התקשרתי למורה על מנת לעשות את המבחן ואז להפתעתי הרבה המורה אמרה לי שאין לה זמן לעשות לי מבחן בטלפון ושאני יכולה לקבל את המבחן בדף. לשמחתי לא היה גבול!! אני בטוחה שזה בזכות הקבלה בצניעות שד' כ"כ אוהב!!

מספרת ד.ש:

ערב אחד בני הקטן לא הרגיש טוב, דאגנו מאוד וכהשתדלות רוחנית חיפשתי משהו להתחזק לרפואתו, היתה לי שמלת בית שמאוד התלבטתי אם היא מספיק צנועה ואז החלטתי שלא ללבוש אותה יותר, באותו רגע ממש שקבלתי את הקבלה הילד הרגיש טוב יותר וב"ה הכל עבר. תשועת ה' כהרף עין. תודה לבורא עולם בכפליים על הישועה ועל החיזוק בצניעות!!!

גם לך יש סיפור ישועה מהתחזקות בצניעות??

שתפי אותנו בפל': 052-7697432 או במייל: tzniutw@gmail.com

פינת ההלכה

אורך הבגד

חשוב מאוד לעורר על זה שנכנס לאחרונה בין החרדים לדבר ד', האופנה המאוסה של בגדים קצרים, שזוהי פריצות שלא תתואר. אין המדובר כאן מנשים ההולכות חצאיות קצרות מעל הברך רחמנא ליצלן, אלא אפילו נשים ההולכות למטה מן הברך קצת, אך כשיושבות הבגד עולה למעלה והרבה פעמים מתגלה בשרן ממש, וכמובן שאסור להגיד כנגדן שום דבר שבקדושה.

החובה מוטלת על כל אב ובעל, לשים ליבו ועינא פקיהא על בני ביתו, שיתלבשו אך ורק בבגדים צנועים.

דעת רבים מהפוסקים שמקום השוק הינו החלק שתחת הברך עד הקרסול, ולכן יש להקפיד שאורך החצאית או השמלה יכסה עד הקרסול, ומ"מ גם לדעת המקילים יש להקפיד שלכל הפחות יכסה יותר מחצי האורך שבין הברך לקרסול באופן שכל החלק התפוח שברגל יכוסה ע"י החצאית, והחלק הקטן שנותר עד הקרסול יכוסה ע"י גרביים אטומות כראוי.

מדריכת כלות גזה שנים רבות, המתגוררת באנגליה, סיפרה לרב פאלק זצ"ל, כי לעיתים כאשר היא פוגשת אחת מתלמידותיה הכלות מספר שבועות לאחר החתונה, קשה לה לרגע להיזכר האם הבחורה התחתנה כבר או לא, הגם שהיא עצמה השתתפה בחתונתה. הצעירה נראית בדיוק כפי שנראתה לפני נישואיה, עד כדי כך שמדריכתה נבוכה לרגעים האם נשואה היא או לא.

האם זהו רצון ה'?

על פירצה זו מתאים לקונן: "יצא אמת ציון כל הדרה" - בת ציון אינה מבינה עוד את ההדר הנלווה לשמירת המצוות. (עוד והדר לבושה)

"שעת לילה מאוחרת, בעיירה 'קוהלי' שבליטא. הרחוב כבר שומם מאדם, לא רק בגלל השעה אלא גם בגלל הכפור הנורא. העיירה כולה מכוסה שלג רך, שפתיתיו מוסיפים לרדת ללא הפוגה. קור נוראי שורר בחוצות, והכל כבר ישנים במיטותיהם, עטופים בשמיכות פוך עבות..."

רק בבית משפחת כהנמן ערה האם, הרהוריה לא נותנים לה מנוח. ששה בנים בביתה, בלי עין הרע, וכולם משתוקקים ללכת מחר ל'חיידר' המקומי, ללמוד תורה. בקור כזה - אין יוצא ואין בא אם אינו חמוש ומעוטף מכף רגל ועד ראש, במעיל כבד, צעיף צמר הגון, כפפות עבות ומגפיים משוריינים בגומי חזק. בלי 'ציוד החובה' הזה - אין לצאת מהבית!

אלא שרק ערכה אחת כזו יש בבית, העוני אינו מאפשר לרכוש נוספת. ההתלבטות קשה, השיקולים כבדי משקל: הגדול כבר החל ללמוד גמרא, ואילו הקטן - טרם סיים ללמוד את אותיות האל"ף בי"ת. יש את הילד שכמעט מסיים משניות, ויש את הילד שאמור להתחיל. אף אחד מבניה לא יוותר על הזכות ללמוד, כל אחד מוכן לעשות הכל כדי להגיע ל'חיידר'. אך אין פיתרון באופן: כיצד יגיעו ששה ילדים ל'חיידר' כשיש רק מעיל אחד?

בשעה מאוחרת מאוד הבריק במוחה רעיון, והיא הביטה בשעון לוודא שעדיין לא מאוחר ליישמו. אכן, השחר עוד לא עלה, יש עוד פנאי לבצע את הרעיון המבריק. היא ניגשה למיטת בנה הגדול, ושאלה אותו ברוך: 'תרצה לקום עכשיו ואקחך ל'חיידר' כבר עתה, ואז יספיקו גם אחיך להגיע'?

מבין ענני השלג הצחורים, עוד נצנצו בחוץ כוכבי הלילה, כשבנה זינק ממיטתו בשמחה, ואמר: 'רעיון מבריק! אני אצא ראשון, ואח"כ אמה תשוב הביתה ותביא גם את אחיי!' כמו ילד הממהר לקבל ממתק טעים הזדרז להתלבש, התעטף

במעיל וביתר הציוד, נתן ידו בידה של אמו ויחדיו הם יצאו מהבית, כשכבר עבור הצעד הראשון - נאלצה האם לפנות ערימות שלג ביד חשופה, כדי להצליח לצאת.

דרך ארוכה הלכו האם ובנה הגדול, מבוססים בשלג, לא פעם - נתקלים בביצות טובעניות. הבן אינו פוסק מלצהו על שיצליח להגיע ל'חיידר' למרות תנאי הקור, והאם מחזיקה בידו כשעיניה זולגות דמעות התרגשות שממסות את השלג הצחור, הנה היא זוכה להצליח להוביל את בנה ללימודו נגד כל הסיכויים!

במסירות אין קץ, מחממת האם את כפות ידי בנה, עד הגיעם אל ה'חיידר'. כשהגיעו, הבעירה עבורו את תנור

החיים, ופנתה לשוב הביתה כשהמעיל בידיה. היא שבה ועושה את אותה הדרך, בכיוון ההפוך. עדיין חשוך בחוץ, וקר, קר מאוד. שיניה נוקשות, פניה אדומות מהמאמץ, כפות ידיה קפואות, אך בבואה הביתה היא אינה זקוקה למנוחה - אושר רב ממלא אותה ונותן לה חיות להמשיך במשימה גם לילד הבא...

גם הוא שש להתעורר מוקדם מהרגיל, כדי להספיק להגיע בזמן ל'חיידר' ושגם אחיו יספיקו. עמוד השחר עוד לא עלה, ושוב נראתה אמה מבוססת בשלג, קופאת מקור, אך בוערת באושר ובשמחה.

וכמעט שהו בראשונה ובשניה, כך עם הילד השלישי, הבן הרביעי, וגם החמישי והששי. שש פעמים עשתה האם את דרכה ל'חיידר' וחזרה, 12 פעם עברה את מלוא הדרך, מפנה שלג בידיים חשופות, נלחמת

בקיפאון המותז מלמעלה ללא הרף, נאבקת בשר הכפור בעוצמה. בשעת פתיחת ה'חיידר' בבוקרו של יום, אחרי כמה שעות רצופות של מאמץ והליכה הלך וחזור שוב ושוב - היו ששת ילדיה מול המלמד, והיא בבית - נרגשת, מתאוששת מהמאמץ אך מאושרת ושמחה!

בשעת אחר הצהריים, שב המחזה ונשנה. אמה יצאה ל'חיידר', והשיבה את בנה הראשון. השלג כבר פסק מעט מלרדת, אך הקור היה איום ונורא, בלתי ניתן לתיאור.

אמה מבוססת בו, מזיזה אותו הצידה, מפלסת לה ולבנה דרך. שוב ושוב, שש פעמים עשתה את הדרך חזור, 12 פעמים צעדה בשלג הנורא כדי להשיב את בניה הביתה!

24 פעמים ביום אחד, עשתה אמה את דרכה אל ה'חיידר' ובחזרה. היא איבדה את התחושה באצבעותיה, פניה הפכו לקפואות, הדם בקושי המשיך לזרום בגופה. 24 פעמים צעדה בקור הנורא, כשרק משהו אחד מחמם את ליבה: הנה, היא מתמסרת לילדיה, מוסרת את נפשה להצלחתם הרוחנית, לחינוכם הנאות, ללימוד התורה שלהם!

את הסיפור סיפר בנה, הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, לימים - מקים עולה של תורה ומייסד ישיבת פוניבז', ומוסיף: 'יסודות הישיבה הזו בנויים ממלט ואבנים, אך לא פחות - ואולי הרבה יותר - ממעיל כבד, צעיף צמר, מגפי גומי והרבה דם שניגר מאצבעות אמי על השלג הקפוא.

בימים הקשים ביותר, כשהסיכוי ללמוד ולהקים תורה בישראל היה נראה אפסי, בשנות המלחמה האיומות כשהגיעו הבשורות כי חלילה אין תקומה לעם היהודי - רק המסירות והנחישות שלה הן שעמדו לי להתעקש לפתוח ישיבה, להרביץ תורה, להמשיך את ההבטחה הנצחית שנצח ישראל לא ישקר! (פניני פרי"ש)

קוה אל ה'

מטרת הקשיים והיפורים לקרבנו לבורא

חז"ל אומרים, כי הניסים שיהיו לפני הגאולה העתידית, יהיו גדולים מהניסים שהיו בעת יציאת מצרים. אם בזמן יציאת מצרים, היינו צריכים להתנתק רק מטומאת מצרים, הרי לעתיד לבוא, כאשר כלל ישראל מפוזרים יהיו בארבע קצוות תבל, יהיה צורך להתנתק מכל טומאות העמים. הקב"ה יצטרך 'לנער' אותנו נייעור גדול ורב יותר.

הקב"ה כבר 'ניער' אותנו נייעור גדול בשואה. לפני השואה, רבים רצו להדמות לגרמנים, שנראו כאומה 'תרבותית', והנה הקב"ה חשף את פניהם האמיתיות. מחד גיסא היו כאלה שבעקבות השואה הנוראה יצאו לתרבות רעה, אך מאידך גיסא רבים אחרים התחזקו והתקרבו להשי"ת.

השרוי בצרה מרגיש קרבת אלוקים. אפשר לראות חולים שעוברים מסכת יסורים, ודוקא בגינה מתקרבים הם לבורא עולם. מספר הרב שכטר זצ"ל, פעם התבקשתי לדבר עם ילד חולה מטבריה, שביקש לפגוש בי. כאשר הגעתי לפגישתנו, הוא סיפר לי שכדי לשמחו הביאו 'חקי' שחיקה לפניו רבנים שונים, והוא נהנה ביותר כאשר חיקה אותי, ולכן ביקש לפגוש בי... שוחחתי עימו בדברי חיזוק ואמונה. לאחר מכן סיפר הילד כי עמדו לעשות לו ניתוח השתלת מח עצם. קודם הניתוח הגיע פסיכולוג להכינו מבחינה נפשית לקראת הניתוח. הילד צחק מכל דברי הפסיכולוג וביקש לקרוא למרדים.

כאשר הגיע המרדים, אמר לו הילד: "יש לי בקשה ממך: כאשר אשכב על שולחן הניתוחים, ואתה תכין אותי להרדמה, אני מבקש שתודיע לי חמש דקות לפני שאתה מרדים אותי". ואכן המרדים הודיע לו, ואז החל הילד לומר 'שמע ישראל' בדבקות, מכל הלב, עד שנרדם.

לאחר זמן עבר הילד ניתוח נוסף, ושוב ביקש מהמרדים שיודיעו חמש דקות לפני ההרדמה. לאחר שהתעורר מהניתוח, הוא ביקש שיקראו למרדים, וכאשר הגיע הלה אמר לו הילד שהוא כועס עליו, כיון שלא עמד בהבטחתו, ולא הודיע לו חמש דקות טרם ההרדמה.

המרדים טען שאמר לו, אבל הילד השיב כי הוא זוכר שרק התחיל לומר 'שמע ישראל', ומיד נרדם, לפני שסיים את הפסוק. "מה הייתי עושה אם הייתי הולך מהעולם בלי קבלת עול מלכות שמים?" הוא שאל את המרדים. "רציתי לכוון בפרשה הראשונה של קריאת שמע למות על אהבת שמו יתברך, ואתה לקחת לי את זה. אתה מבין איזה נזק יכולת לגרום לי?!". כך ילד בן שנים עשרה!

כאמור, מי שרואה את יסוריו של הילד, אינו יכול להבין זאת, אבל המתסר עצמו מתקרב לבורא עולם. זו כל המטרה של הקשיים ושל היסורים – להתקרב אל הבורא. (אריה שאג)

נצור לשונך

מוסר חסד של אמת

בשבוע שעבר התחלנו לכתוב במדור זה בענין החיוב לדון לכף זכות שלמעשה זה השורש לשמירת הלשון מדיבורים אסורים, אי"ה בשבועות הבאים נביא כאן סיפורים מהספר הנפלא "ספר החיים" (לרב ניצן ראובן שליט"א) מהם נוכל ללמוד עד כמה מוטל עלינו להתאמץ לדון את חברינו לכף זכות.

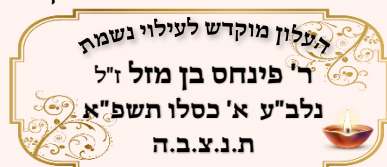
ככה זה נראה - סיפר ר' אריה לוי זצ"ל פעם אחת השתתפתי בהלויתו של אחד מנקיי הדעת מירושלים. לאותו נפטר היה ידיד משכבר הימים, שהיו נאהבים ונעימים בחייהם, ושעבדו במחיצה אחת במשך שלשים שנה. לפתע ראיתי שידידו זה פורש מן ההלויה, שהיתה בתחלת דרכה, אינו מלוה את חברו המנוח לבית עולמו כראוי, ובמקום זה נכנס לחנות פרחים שהיתה בסמוך, כדי לקנות עציץ... חשבתי בלבי: הכך ינהג ידיד לחברו הקרוב שהטיב עמו בחייו, ולא יגמל עמו חסד של אמת כלום אינו יכול למצא שעה אחרת לקנות את העציץ, והוא צריך לקנותו בעת ההלויה דוקא.

האם את/ה מסוגלת לדון מקרה כזה לכף זכות ?

סוף הסיפור - כדי לא לעבור על הכתוב "הוכח תוכיח את עמיתך", נגשתי אליו והוכחתי על פניו ואמרתי לו: ילמדני ואדע גם אני, הלא שנים היית רע כאח למנוח, ומדוע פרשת מהלויתו כדי לקנות עציץ. הסביר לי אותו יהודי ואמר: מזה שנים מטפל אני במצורע זה אשר מת אתמול. מטעמים מובנים החליטו הרופאים, שאינם יהודים, לשרוף את כל בגדיו וחפציו, שבכללם היה זוג תפלין. התקוממתי בכל לבי שישרפו את התפלין, ואז סוכם ביני לבין הרופא, שעד שעה שנים עשרה בצהרים אביא עציץ, והתפלין יונחו בתוך העציץ העשוי חרס, ויגנזו בתוך האדמה כדין. מוכרח הייתי אפוא לרוץ ולקנות את העציץ על מנת לקבור את התפלין. מאז הוסיף ואמר רבי אריה קבלתי על עצמי לדון כל אדם לכף זכות...

הלכה

הרואה או שומע גנותו של חברו במצוות בין אדם לחברו או בין אדם למקום, וחבירו ירא אלוקים צריך לדונו לכף זכות אפילו אם המעשה נראה לו נוטה יותר לכף חובה. (ספר החיים)

שביבי אור

כיבוד אב

בימי חרפו חלה רבי אהרון מבעלזא זצ"ל ונחלש מאוד, והרופאים קבעו שאסור לו לטבול במקוה. אביו, רבי יששכר דב זצ"ל, שחשש שלא ישמע בדבר שכזה לדברי הרופאים, קראהו עליו והודיעו כי הוא אוסר עליו במצות כיבוד הורים לטבול במקוה עד שיבריא.

אך ימים מעטים חלפו, וביום חרפי קר, כאשר בחוץ שרר קור מקפיא וגשם זלעפות ניתך ארצה, הבחין אחד מגיסיו כי אבי אהרון חומק מפתח ביתו בשעה לפנות בוקר ופונה לכיוון המקוה. הוא נדהם. איך יתכן?

המום ומסוקרן החליט להתחקות אחר צעדיו של גיסו הדגול ולעקוב אחר מעשיו. למחרת לפנות בוקר, בשעה המצופה, נכנס האדמו"ר אל המקוה, ניגש אליו מבלי להדליק את האור, ירד במדרגות המוליכות אליו, וכשהגיע למדרגה האחרונה, נעצר ואמר בקול ברור: "הריני מוכן ומזומן לקיים מצות עשה שציוני אבי שלא לטבול במקוה..."

מיד לאחר שאמר זאת, עלה ושב לביתו... (תספר)

חכמת נשים

הנשים קובעות צביון הבית

"כה תאמר לבית יעקב, ותגיד לבני ישראל... " ידועים דברי חז"ל, שהובאו ברש"י: "בית יעקב" אלו הנשים. הן המקימות את הבית, הן הקובעות את צביונו ורוחו ואופיו, ו"בני ישראל", אלו הגברים. וה"חתם סופר" זצ"ל פירש בפסוקנו פירוש מפתיע ומרעיש. לפני מתן תורה הורה הקב"ה למשה רבינו: "כה תאמר לבית יעקב", לך ואמור לנשים – ומה תאמר להן? "ותגיד לבני ישראל", תאמר להן שהן תגדנה לגברים, לבעליהן ולבניהן. ומה תאמר כל אישה לבני ביתה? "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, אלה הדברים אשר תדבר – כל אישה – אל בני ישראל!"

ופירושו של דבר, שבכל אישה ואישה, כל אם ורעה, מתקיים למעשה הכתוב: "הלא אם קטן אתה בעיניך – ראש שבטי ישראל אתה!". אין היא רשאית לגמד עצמה ולמזער תפקידה. אלא עליה להכיר באמת ולדעת את המציאות: אורחות הבית תלויים בה, חינוך הילדים מוטל על כתפיה! וכבר אמר אדם חכם: הבעל, ראש המשפחה, הוא אמנם הראש. אבל האישה היא הצואר, והצואר קובע לאן יפנה הראש, ומסובבו לכל כיוון שירצה... אם תרצה, אם תחליט – יתחנכו ילדיה למורשת ולמסורת, לערכים ולמידות טובות, לכיבוד הורים, לאמונה ולנועם הליכות. לא בכדי תלטה המשנה את כל גדלותו של רבי יהושע בן חנניה באימו: "רבי יהושע, אשרי יולדתו!"

הנשים – שואלת הגמרא – בזכות מה זוכות הן לעולם הבא? כלומר: מה המטלה העיקרית המוטלת על כתיפן, מה משימתן העיקרית בעולם?!

והתשובה: בזכות הכוונת ילדיהן לחינוך תורני ודירבון הבעלים להשתתף בשיעורי תורה! זו תשובתה של הגמרא!

זכיה בחיי העולם הבא אינה דבר קל, אינה באה בקלות. הגמרא מונה את העולם הבא כאחד משלושת הדברים שאינם מושגים אלא ע"י יסורים. משימה כבדה היא, לנווט אוירת בית, להחדיר אור וחום של אמונה כנה, בטחון מושרש, דקדוק בכשרות, שמירת טהרה, צביון רוחני מרומם. להשגיח על חינוך הצאצאים, לפקח על התנהגותם, לראות שיברכו, שיתפללו, שילמדו, שיהיו ספוגים יראת שמים מושרשת. להזכיר לבעל שיש שיעור תורה, לוותר על שעה במחיצתו לאחר עבודת יומו כדי שיתעלה בשיעור, ירכוש ידע בתורה ויוכל להקרין בבית מאורה.

זה תפקידה של האישה, לפיכך קרויה היא "עקרת הבית" – עיקרו של בית! כל צביונו של הבית – באחריותה, אורו וזיוו – מכוחה, דרגתו ומדרגתו – תוצאת פעולתה! ולפני מתן תורה נשלח משה רבינו ע"ה, הרועה הנאמן, להעמיד את הנשים על חשיבות תפקידן. רק על ידן תונחל התורה לדורות עולם, תמשך שושלת הדורות לנצח, שלשלת הזהב תארוג חוליה אחר חוליה. וכל אישה, כל אם ורעה, מהווה את החוליה המחברת בין דור מתן תורה לדור הבא, ובכך נוחלת את חלקה בעולם הנצחי עדי עד! (מעייין השבוע)

לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
רחל בת תמו ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
מזל בת סוליקה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' חיים חטאתו
בן ביה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' יוסף ז"ל בן ורדה תחיל
דינה ז"ל בת ורדה תחיל
ת.נ.צ.ב.ה